

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Que dolenta que sóc!

LA TRAMA: Londres, avui. Investigada per la Policia a causa d'un accident de circulació, la novel·lista nord-americana Catherine Tramell es posa en mans del doctor Glass, psiquiatre, per tal de superar la seva addicció al perill. Però un comissari d'Scotland Yard estreny el cercle sobre l'escriptora amb ganes de culpar-la. Mentrestant, entre el metge i la pacient s'ha establert una relació més que professional.

LA PEL·LÍCULA: Han passat tretze perillosos anys d'ençà d'aquell primer instint, el bàsic, per tornar a intentar la fascinació del personal. S'ha canviat d'escenari natural, Londres per San Francisco; s'ha canviat el director, Michael Caton-Jones per Paul Verhoeven; s'ha canviat una obertura total de cames amb cadira de disseny interposada pel famós encreuament; s'ha canviat el protagonista, David Morrissey per Michael Douglas; i s'ha canviat una discreta descàrrega de piles en sèrie i sofisticades per l'alt voltatge eròtic. La que no ha canviat, tot i que sí, és la fatal *femme*, una Sharon Stone més fibrosa avui però menys opulenta que ahir. Es conserva molt bé. Però clar, és conserva. Conscient d'aquesta transformació en el fenotip carnal, i per allò de no cedir en magnetisme polimorfopervers, la

Stone carrega tota la pirotècnica en unes mirades esbiaixades, d'encantadora de serps a tant el minut. Michael Caton-Jones (*Rob Roy, Condenado*) mou la càmera al voltant de la letal fellitera, i ho fa al ritme badoc de qui cau prostrat

davant els irresistibles encants de la *seductrix*. Conscients que no era massa important la seva feina, els guionistes tampoc no s'han matat gens a filar una troca mínimament creïble. En conseqüència, els homes d'aquest *thriller*

pseudoeròtic són la guarnició insípida del filet congelat. David Morrissey ve a ser una mena de Liam Neeson però en descafeïnat, i el maliciós David Thewlis, espècie de Donald Sutherland quan era jove i anava d'aprenent. Qui de veritat imposa presència és la sempre inquietant "portera de nit", la Charlotte Rampling, d'aguineuada jeia.

LA FRASE: "Fins i tot la veritat és una mentida en la seva boca". Djàgnòstic del glacial doctor Glass, en referència a la seva pacient, la mentidera compulsiva Tramell. Però la sentència s'hauria de fer extensiva a tot el film.

LA RECOMANACIÓ: Ideal per a esteticians, venedores de productes de bellesa i d'elixirs antiarrugues, interioristes *in*, així com per a incondicionals de la Stone.

Instinto básico 2

Director: Michael Caton-Jones.
 Intèrprets: Sharon Stone, David Morrissey, Charlotte Rampling. Gran Bretanya, 2005. 114 min. Principal.

és
en-
ri.
(s),
u-
€
30
30
7.20
0.30
3.55
10.30
10.30
10.40
Caixa,
film.es)
0.415).
carnet
d'adiant
4,50 €